

Ὁ Νίκος Καροῦζος,
ὁ Μίλος Χρμὰ
καὶ ὁ Μάρκος Αὐρήλιος
στὸν σταθμὸ Λαρίσσης

Μὴ μὲ διαβάσετε,
Ἴν δὲν ἔχετε συνοδεύσει
Ἄγνωστους σὲ σταθμό,
Ἴν δὲν ἔχετε δεῖ

Τὰ τραῖνα νὰ περνοῦν,
Ἴεστω στὸν κινηματογράφο.
Εἰς ἑαυτὸν ἄλλωστε
Κι ὅ,τι διαβάζετε γράφω.

Πρώτο ταξίδι τελευταίο
(Σάν όνειρο)

Με τύφλωσε ένας προβολέας
Και τραίνου με τύλιξε άτμός.

Έκτοτε ίδιος παντού ό άέρας
Κι άλλαζε μόνο ό σταθμός.

Κάρβουνο, ντῆζελ, πίσσα
Και άοσμος ήλεκτρισμός.

Κι είχα γυρίσει όταν είδα
Τόν ήλιο του μεσονυκτίου, τυφλός.

Ἡ αὐταπάτη τῶν σταθμῶν

Τί θλίψη πρέπει νὰ νιώθουν οἱ σταθμοὶ
Οἱ ἐγκαταλελειμένοι. Καὶ πιδὸ πολὺ,
Ἄν δὲν τοὺς ἔχουν ξηλώσει τὶς γραμμές.

Νὰ τὶς κοιτάζουν ποὺ ὀλομόναχες
Τοὺς προσπερνοῦν ἀκίνητες.
Γιατὶ ἴσως ἐκεῖνες ἀκόμα ὄνειρεύονται.

Ποῦ πῆγαν τόσα καύσιμα.
Τραῖνα ἄφραντα, ἄνθρωποι
Ποὺ δὲν χάθηκαν οὔτε λειωμένοι.

Μιμητής τραίνων

Στὸν Θανάση Σεισόπουλο
Τοῦ Ἀθηναϊκὸν

Σὰν ἀμαξίας.
Κάτι χειρότερο: σὰν
Ἐπιβάτης ἀμαξίας,

Θρηνῶ ποῦ τὴν
Ἀντικατέστησαν,
Ἄλλὰ καὶ πάλι νά τὴν

Σ' ἓνα βαγόνι τραίνου
Νά τες πολλὲς μαζί.
Κι ὅσοι ἐπιβαίνουν

Σὲ κάθε του ἀκαπνο κουπέ,
Ἄνθρωποι ἔξυπνοι καὶ μὴ, κι ἡμίχαζοι,
Στὴν Α' θέση καὶ μὲ τουπέ,

Μὲ οἰκτίρουν ποῦ ἀπέξω προτιμῶ
Τῶν καπνιστῶν τὴν χαζομάρα,
Καὶ κάθομαι καὶ ἀπελπίζομαι πάλι ἐδῶ

Ὅτι τὰ νεοτραίνα
Ἐπιπλέον παρατρέχουν κι ἄρα
Δὲν εἶναι πιά γιὰ μένα.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἐγὼ
Τὰ τραίνα ὁ ἴδιος θὰ μιμοῦμαι, βῆμα
Κι ἀπὸ χελώνας πιδ ἄργό,

Τσιγάρο σὲ βατράχου στόμα,
Ἄλλ' ὅταν ἐκραγῶ, τ' ὠστικό μου κύμα
Θὰ μὲ πάει πιδ πέρα κι ἀπ' τὸ τέρμα ἀκόμα.

Τὸ τραῖνο στὸ Ροῦφ

Θυμήσου, Σῶμα...

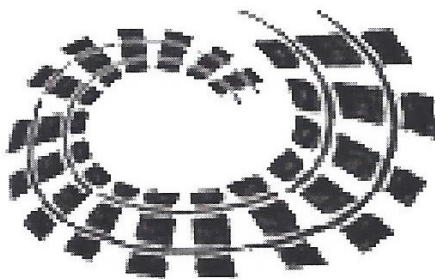
Κ.Π.Καβάφης

Τὸ τραῖνο αὐτὸ δὲν τ'ὀδηγεῖ ἢ μηχανή,
Ἄλλ' ὁ ἀπόηχος ἀπ' τὰ βαγόνια πίσω.

Σβήσαν τὰ κάρβουνα κι ἐκείνη σιωπηλὴ
Ἄκούει τὴν μουσικὴ, ποὺ φθάνει ὡς ἐδῶ,

Σὰν ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμα τὸ ἴσο.
Ἄλλὰ κι ἐσὺ ποὺ ἦρθες ὡς ἐδῶ,

Ἀπὸ ἐκεῖ, θυμήσου, σῶμα,
Τὰ τραῖνα ταξιδεύουνε ἀκόμα.

ISBN 978-960-565-280-7